

[Jørgen Frederiksen]

de mig at jeg nævner, et resultat af et socialdemokratisk initiativ taget af Københavns overborgmester, Egon Weidekamp, med udarbejdelsen af rapporten »Bloktilskud og andre udligningsordninger« fra 1977, en rapport, der i øvrigt fik tilslutning fra samtlige partier på Københavns rådhus, hvilket forhåbentlig vil præge behandlingen af disse lovforslag.

Det er derfor afgørende, at lovforslagene nu også betyder forskydninger af den størrelsesorden, bemærkningerne angiver. Jeg siger dette for at understrege, at det, vi giver vor støtte til i dag, er den ændring i byrdefordelingen, der er beskrevet i tal i lovforslagenes bemærkninger, og ikke de detaljerede og meget indviklede regler, der er beskrevet i forslagenes paragraffer.

Den vigtigste nyskabelse i regeringens forslag er de nye tanker om, hvordan kommunale udgiftsbehov skal opgøres. Såvel i nævnte rapport som i betænkningen fra december sidste år, som arbejdsgruppen under indenrigsministeriet afgav, påvistes, at den ændring i byrdefordelingen, der fandt sted ved overgangen til bloktilskud, flyttede endog meget store beløb fra nogle store kommuner med mange sociale problemer til en række mindre kommuner, hvor man havde mere beskedne udgiftsbehov. Følgen var da også, at skatterne steg i de større byer, mens andre kommuner på deres bekostning efterhånden fik et meget lavt skatteniveau.

Det rådes der nu i en vis udstrækning bod på med disse lovforslag, idet de sociale problemer nu inddrages i bloktilskuddene, så det bliver vanskeligere end hidtil for kommuner med højt indkomstskattegrundlag og uden særlige sociale problemer at fastholde en lav skatteprocent.

Sådanne forhold har under de gældende regler skabt baggrund for sammenligninger, som har ført til en urimelig kritik af kommunalbestyrelser, der i øvrigt har udført et godt stykke arbejde, men under særdeles vanskelige økonomiske vilkår. Det rådes der i nogen grad bod på med gennemførelsen af de foreliggende lovforslag, selv om vi må konstatere, at hovedvægten af lovforslagenes virkninger ligger i hovedstadsområdet og kun i mere begrænset omfang når ud i resten af landet.

Selvfølger vil der være kommuner, hvor disse lovforslag modtages med blandede følelser. Det gælder de kommuner, der i de

seneste år har nydt godt af det nugældende systems åbenbare skævheder. Det gælder de kommuner, der på grund af forslagene om en stramning af udligningen af forskelle i de kommunale indkomstgrundlag ikke som hidtil kan holde lave skatteprocenter, fordi deres indkomstgrundlag er højt. Alligevel har jeg en tro på, at alle kommunalbestyrelsesmedlemmer, når de ser disse lovforslag i en større sammenhæng, vil erkende, at en fornuftig udligning må omfatte både indkomstsiden og behovssiden, og at det kommunale selvstyre fungerer bedst, hvis alle kommunalpolitikere får lige vilkår at arbejde under.

I bemærkningerne til forslag til lov om ændring af lov om generelle tilskud til amtskommuner og kommuner siger indenrigsministeren side 13:

»De forslag, der indgår i det foreliggende kompleks af lovforslag, har karakter af en justering af finansieringssystemet uden mere vidtgående ændringer i dette.«

Anskues forslagene på den måde som en foreløbig justering, kan vi vel konstatere, at de fremsatte lovforslag har en vis balance. Det er en del af balancen, som isoleret set kun kan vække tilfredshed, at regeringen har besluttet sig til at luge et par af de værste urimeligheder ud af den kommunale skatte-lovgivning.

Landliggereskatten afskaffes, hvilket betyder, at sommerhusejerne for fremtiden selv må betale til sommerhuskommunerne i form af højere ejendomsskatter. Efter de gældende regler belaster de jo alle bopælskommunens skatteydere, som må betale ekstra i skat for at finansiere afregningen til sommerhuskommunerne. At København og Frederiksberg skal have lov til at opkræve de samme dækningsafgifter af offentligt ejet ejendom som de øvrige amtskommuner, forekommer også at være en retfærdighedsgerning, som har trængt sig på i mange år.

Det er ligeledes positivt, at regeringen har stillet forslag om en højere pulje til særlig vanskeligt stillede kommuner og om ændringer i den vækstkommunale udligning i hovedstadsområdet, så der kan ydes hjælp også til kommuner med særlige udgifter på grund af tidligere eller forestående vækst.

Jeg skal afslutningsvis henstille så stærkt jeg kan, at disse lovforslag får en grundig, men hurtig behandling i udvalget. Kommunerne er nu så langt fremme i deres budget-